A

ASZAHADDI ABU HASSAN

lwn.

PP

B

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
SURIYADI HALIM OMAR HMR
HASAN LAH HMR
AHMAD MAAROP HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: P-05-48-2006]

C

24 NOVEMBER 2010

KETERANGAN: *Saksi - Kegagalan memanggil saksi tertentu - Akta Keterangan 1950, s. 114(g) - Sama ada terpakai - Sama ada terdapat penyembunyian keterangan - Budibicara pendakwaan dalam memanggil*

D *saksi-saksi - Sama ada 'adverse inference' terpakai*

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39B(1)(a) - Pengedaran - Mengedar 4,562 gram cannabis - Rayuan terhadap sabitan dan hukuman - Sama ada beban pembuktian*

E *yang salah digunakan di akhir kes pendakwaan - Sama ada pihak pendakwaan gagal membuktikan kes prima facie - Sama ada pihak pendakwaan gagal memanggil saksi penting - Sama ada terdapat percanggahan material dalam keterangan saksi pendakwaan - Sama ada hakim gagal menimbangkan pembelaan dengan sewajarnya - Sama ada*

F *pemilikan dan pengetahuan tentang dadah dibuktikan - Sama ada anggapan di bawah s. 37(da) ADB terpakai - Sama ada pihak pendakwaan membuktikan kes terhadap tertuduh melampaui keraguan munasabah*

G Perayu (Aszahaddi) telah dituduh dengan kesalahan mengedar dadah berbahaya, iaitu 4,562 gram cannabis pada 10 Disember 2000 lebih kurang jam 12.45 pagi di laluan motorsikal, Plaza Tol Jambatan Pulau Pinang, suatu kesalahan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') yang boleh dihukum di bawah s. 39B(2) Akta yang sama. Menurut pihak pendakwaan,

H sepasukan anggota polis trafik termasuk SP6 dan SP7 telah menjalankan operasi 'snap check' motosikal di kawasan Plaza Tol Jambatan Pulau Pinang. Semasa menjalankan operasi tersebut, SP6 telah nampak sebuah motosikal yang dinaiki oleh dua orang berhenti di rumah tol. Pembonceng motosikal tersebut (Aszahaddi)

I telah turun dari motosikal tersebut sambil membimbit sebuah beg

(P11) di tangan kanannya dan telah berjalan melintasi tembok penghalang (divider) dan menuju ke pondok tol no. 10 yang pada ketika itu tidak beroperasi. Merasa curiga dengan kelakuan Aszahaddi itu SP6 dan SP7 telah mengekorinya ke pondok tol tersebut dan telah mendapati Aszahaddi yang kelihatan takut dan cemas sedang duduk mencangkung sambil memegang P11. Hasil pemeriksaan beg tersebut SP6 telah menjumpai lima ketulan mampat daun-daun kering yang telah kemudiannya disahkan sebagai cannabis seberat 4,562 gram. Pembelaan Aszahaddi adalah bahawa dia telah dijemput oleh seorang kawannya bernama Mohd Sabri dari terminal bas Butterworth, dengan menaiki motosikal. Aszahaddi mendakwa bahawa pada masa itu dia nampak P11 berada di dalam raga motosikal tersebut. Menurut Aszahaddi, dia tidak tahu beg tersebut dipunyai oleh siapa dan dia tidak tahu apa kandungan beg tersebut. Aszahaddi menyatakan bahawa apabila mereka sampai di Plaza Tol Jambatan Pulau Pinang dia telah turun dari motosikal untuk membuang air kecil. Semasa dia turun dari motosikal tersebut P11 masih ada dalam raga motosikal. Aszahaddi mendakwa semasa sedang buang air kecil dia telah didatangi oleh SP7 yang telah membawanya ke sebuah pondok tol lain di mana P11 berada. Di situ, SP7 telah menyuruhnya mengaku sebagai tuan punya P11. Apabila dia enggan mengaku, dia telah dipukul. Mahkamah Tinggi telah mendapati Aszahaddi bersalah, mensabitkannya dan mengenakan hukuman mati. Justeru, Aszahaddi telah mengemukakan rayuan ini. Isu-isu telah ditimbulkan dalam rayuan: (i) bahawa dengan merujuk kepada *Looi Kow Chai & Anor v. PP* tanpa merujuk kepada *Balachandran v. PP*, hakim bicara telah menggunakan beban pembuktian yang salah di akhir kes pendakwaan kerana, *Balachandran v. PP* menetapkan beban pembuktian yang lebih tinggi di akhir kes pihak pendakwaan; (ii) kegagalan pihak pendakwaan memanggil Mohd Sabri memberi keterangan; (iii) percanggahan keterangan SP6 dan SP7 dengan keterangan SP8 (pegawai penyiasat); dan (iv) kegagalan hakim menimbangkan pembelaan dengan sewajarnya.

Diputuskan (menolak rayuan dan mengekalkan sabitan dan hukuman mati)
Oleh Ahmad Maarop HMR:

(1) Jelas dari penghakiman Mahkamah Persekutuan dalam *Balachandran v. PP* bahawa ujian di akhir kes pendakwaan ialah: adakah keterangan mencukupi untuk mensabitkan orang kena tuduh jika dia memilih untuk berdiam diri bila pembelaan dipanggil? Jika jawapannya "ya", maka satu kes *prima facie*

terbukti. Ujian yang serupa juga telah ditetapkan di akhir kes pendakwaan oleh mahkamah ini dalam *Looi Kow Chai v. PP*. Hakim bicara telah dengan betul menggunakan ujian ini untuk memutuskan sama ada kes *prima facie* telah dibuktikan terhadap Aszahaddi. (perenggan 16 & 17)

(2) Percanggahan keterangan SP6 dan SP7 dengan keterangan SP8 adalah satu percanggahan yang kecil dan tidak menjejaskan kes pihak pendakwaan. SP8 tidak ada di tempat kejadian pada masa yang material. Yang ada di tempat kejadian ialah SP6 dan SP7. Keterangan SP6 dan SP7 itu saling sokong menyokong di antara satu dengan yang lain dalam butir-butir yang material. (perenggan 20)

(3) Pendakwaan telah membuktikan bahawa Aszahaddi mempunyai pemilikan (*mens rea* possession) lima ketulan mampat cannabis dalam P11 tanpa bergantung kepada anggapan di bawah s. 37(d) ADB. Juga dibuktikan bahawa Aszahaddi mempunyai pengetahuan tentang dadah dalam kawalan dan jagaannya itu. (perenggan 21)

(4) Anggapan di bawah s. 37(da) ADB adalah terpakai dan Aszahaddi dianggap, telah mengedar 4,562 gram cannabis, sehingga dibuktikan sebaliknya. Maka, pihak pendakwaan telah membuktikan satu kes *prima facie* terhadap Aszahaddi bagi tuduhan mengedar dadah berbahaya yang dihadapinya. (perenggan 26 & 27)

(5) Tidak terdapat "withholding or suppression of evidence" (iaitu keterangan Mohd Sabri) oleh pihak pendakwaan. Usaha telah dilakukan oleh pihak pendakwaan untuk mengesan Mohd Sabri tetapi usaha mereka didapati tidak mencukupi. Tetapi ini tidak bererti pihak pendakwaan telah melakukan "withholding or suppression of evidence". Jadi, s. 114(g) Akta Keterangan 1950 adalah tidak terpakai. (perenggan 28)

(6) Berdasarkan kepada keterangan SP6 dan SP7 berserta dengan keterangan saksi-saksi lain, pihak pendakwaan telah membuktikan satu kes *prima facie* terhadap Aszahaddi. Pembelaan Aszahaddi tidak menimbulkan keraguan yang munasabah. Pihak pendakwaan telah membuktikan melepasi keraguan yang munasabah bahawa Aszahaddi telah mengedar dadah berbahaya, iaitu, 4,562 gram cannabis. (perenggan 28 & 29)

***English** Translation Of Headnotes*

The appellant (Aszahaddi) was charged with the offence of trafficking in dangerous drugs, to wit 4,562 grams of cannabis, on 10 December 2000 around about 12.45am at the motorcycle pathway of the Pulau Pinang Bridge Toll Plaza, an offence under s. 39B(1)(a) Dangerous Drugs Act 1952 ('DDA') punishable under s. 39B(2) of the same Act. According to the prosecution, a team of traffic police officers including SP6 and SP7 had conducted operation 'snap check' of motorcycles at the Pulau Pinang Bridge Toll Plaza. While conducting the said operation, SP6 saw a motorcycle ridden by two people stop at the toll-house. The pillion rider (Aszahaddi) got off the said motorcycle while carrying a bag (P11) in his left hand and walked across the divider heading towards toll booth no. 10 which at that time was not operational. Suspicious of Aszahaddi's behaviour, SP6 and SP7 followed him to the said toll booth to find Aszahaddi, looking scared and nervous, squatting while holding P11. A search of the bag yielded five compact blocks of dried leaves that were later determined to be cannabis weighing 4,562 grams. Aszahaddi's defence was that he was picked up by his friend, Mohd Sabri, from the Butterworth bus terminal, by motorcycle. Aszahaddi contended that at that time he saw P11 in the motorcycle's basket. According to Aszahaddi, he neither knew who owned the bag nor the contents of the bag. Aszahaddi stated that when they reached the Pulau Pinang Bridge Toll Plaza he alighted from the motorcycle to relieve his bladder. When he got off the motorcycle P11 was still in the motorcycle's basket. Aszahaddi claimed that while he was urinating, he was approached by SP7 who took him to another toll booth where P11 was. There, SP7 told him to admit that he was the owner of P11. When he refused to do so, he was beaten. The High Court found Aszahaddi guilty, convicted and sentenced him to death. Thus, Aszahaddi filed the present appeal. The issues raised in this appeal were: (i) by referring to *Looi Kow Chai & Anor v. PP* without reference to *Balachandran v. PP*, the trial judge had used the wrong burden of proof at the close of the prosecution's case because, *Balachandran v. PP* had fixed a higher burden of proof at the close of the prosecution's case; (ii) the failure of the prosecution to call Mohd Sabri to give evidence; (iii) the contradiction in SP6's and SP7's evidence with that of SP8 (the investigating officer); and (iv) the judge's failure to consider the defence properly.

A **Held (dismissing the appeal, and maintaining the conviction and death sentence)**
Per Ahmad Maarop JCA:

(1) It was clear from the judgment of the Federal Court in
B *Balachandran v. PP* that the test at the close of the prosecution's case was: is the evidence sufficient to convict the accused if he chose to remain silent when the defence is called? If the answer is "yes", then a *prima facie* case has been made out. A similar test was also fixed at the close of the
C prosecution's case by this court in *Looi Kow Chai v. PP*. The trial judge was right in using this test to decide whether a *prima facie* case had been made out against Aszahaddi.

(2) The contradiction in SP6's and SP7's evidence with that of
D SP8 was a minor contradiction and did not affect the prosecution's case. SP8 was not at the scene at the material time. The ones who were at the scene were SP6 and SP7. SP6's and SP7's evidence corroborated each other in all the material particulars.

E **(3)** The prosecution had proven that Aszahaddi had *mens rea* possession of the five compact blocks of cannabis in P11 without relying on the presumption under s. 37(d) DDA. It was also proven that Aszahaddi had knowledge of the drugs in his control and custody.

F **(4)** The presumption under s. 37(da) DDA was used and Aszahaddi was presumed to be trafficking in 4,562 grams of cannabis until otherwise proven. Therefore, the prosecution had proved a *prima facie* case against Aszahaddi on the charge
G of trafficking in dangerous drugs faced by him.

(5) There was no "withholding or suppression of evidence" (*ie*, Mohd Sabri's evidence) by the prosecution. The prosecution had tried to trace Mohd Sabri but their attempts were found
H to be insufficient. However, this did not mean that the prosecution had "withheld or suppressed evidence". Hence, s. 114(g) Evidence Act 1950 was not applicable.

(6) Based on SP6's and SP7's evidence together with the evidence of the other witnesses, the prosecution had proved
I a *prima facie* case against Aszahaddi. Aszahaddi's defence did not raise any reasonable doubt. The prosecution had proven beyond any reasonable doubt that Aszahaddi had trafficked in dangerous drugs, to wit 4,562 grams of cannabis.

Kes-kes yang dirujuk:

Abdullah Zawawi Omar v. PP [1985] 2 CLJ 2; [1985] CLJ (Rep) 19 SC ***(dirujuk)***
Abdullah Zawawi Yusoff v. PP [1993] 4 CLJ 1 SC ***(dirujuk)***
Andy Bagindah v. PP [2000] 3 CLJ 289 CA ***(dirujuk)***
Balachandran v. PP [2005] 1 CLJ 85 FC ***(dirujuk)***
Dato' Mokhtar Hashim & Anor v. PP [1983] 2 CLJ 10; [1983] CLJ (Rep) 101 SC ***(dirujuk)***
Jamaludin Md Kassim v. PP [2010] 5 CLJ 928 CA ***(dirujuk)***
Looi Kow Chai & Anor v. PP [2003] 1 CLJ 734 ***(dirujuk)***
Mohamad Radhi Yaakob v. PP [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311 SC ***(dirujuk)***
Mohd Shamsir Md Rashid v. PP [2008] 5 AMR 29 ***(dirujuk)***
Munusamy Vengadasalam v. PP [1987] 1 CLJ 250; [1987] CLJ (Rep) 221 SC ***(dirujuk)***
Parlan Dadeh v. PP [2009] 1 CLJ 717 FC ***(dirujuk)***
PP v. Ouseng Sama-Ae [2008] 1 CLJ 337 CA ***(dirujuk)***
Teoh Hoe Chye v. PP & Another Case [1987] 1 CLJ 471; [1987] CLJ (Rep) 386 SC ***(dirujuk)***
Ti Chuee Hiang v. PP [1995] 3 CLJ 1 FC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:

Criminal Procedure Code, s. 112
Dangerous Drugs Act 1952, ss. 37(d), (da), 39B(1)(a), (2)
Evidence Act 1950, ss. 32(1)(i), 114(g)

Bagi pihak perayu - Jagdeep Singh Deo; T/n Karpal Singh & Co
Bagi pihak responden - Munahyza Mustafa TPR

Dilaporkan oleh Amutha Suppayah

PENGHAKIMAN

Ahmad Maarop HMR:

Pertuduhan

[1] Dalam kes ini, perayu – Aszahaddi telah dituduh dengan kesalahan mengedar dadah berbahaya, iaitu 4,562 gram cannabis pada 10 Disember 2000 lebih kurang jam 12.45 pagi di laluan motorsikal, Plaza Tol. Jambatan Pulau Pinang, Seberang Perai Tengah, Pulau Pinang, suatu kesalahan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ("ADB") yang boleh dihukum di bawah s. 39B(2) Akta yang sama. Mahkamah Tinggi telah mendapati

A Aszahaddi bersalah, mensabitkannya dan mengenakan hukuman mati ke atasnya. Aszahaddi telah mengemukakan rayuan ke Mahkamah Rayuan.

Kes Pihak Pendakwaan

B **[2]** Pada 9 Disember 2000 jam lebih kurang 11 malam, K/Insp. Abd. Azik bin Saat (SP6) yang pada ketika itu bertugas sebagai Penguasa Trafik di Cawangan Trafik, Ibu Pejabat Polis Daerah (IPD), Seberang Perai Tengah, telah mengetuai sepasukan seramai 15 orang anggota polis trafik dari cawangan yang sama termasuk C Koperal Tajuddin b. Deraksa (SP7) menjalankan operasi 'snap check' motosikal. Operasi tersebut dijalankan di kawasan Plaza Tol Jambatan Pulau Pinang. Operasi tersebut tertumpu kepada pengguna-pengguna motosikal yang melalui Tol Jambatan Pulau Pinang. Tujuan operasi tersebut ialah memantau dan mengesan D kesalahan trafik yang melibatkan pengguna-pengguna motosikal. Kesemua anggota polis yang menjalankan operasi snap check tersebut memakai uniform.

[3] Semasa menjalankan operasi tersebut, SP6 bersama-sama E SP7 telah mengambil tempat di satu kedudukan sebelum pondok tol motosikal (di tiang dalam gambar P3A). Manakala anggota-anggota pasukan SP6 yang lain berada di kedudukan selepas pondok tol motosikal dan mengadakan sekatan jalan raya di situ. Jarak di antara kedudukan SP6 dan SP7 dengan anggota-anggota F pasukan mereka yang lain adalah lebih kurang 50 meter. Manakala jarak di antara kedudukan SP6 dan SP7 dengan pondok tol motosikal adalah lebih kurang 10 meter. Keadaan lalu-lintas pada ketika itu kurang sesak dan keadaan cuaca adalah baik. Keadaan cahaya di sekitar kawasan operasi tersebut adalah terang kerana G terdapat cahaya dari lampu-lampu spot light di sekitar kawasan tersebut.

[4] Pada jam 12.45 pagi 10 Disember 2000, SP6 nampak sebuah motosikal yang dinaiki oleh dua orang berhenti di rumah H tol (dalam gambar P3B). Pembonceng motosikal tersebut (Aszahaddi) telah turun dari motosikal tersebut sambil membimbit sebuah beg (P11) di tangan kanannya dan memegang topi keledar (P12) di tangan kirinya. Aszahaddi berjalan ke arah sebelah kanan melintasi tembok penghalang (divider) dan menuju ke pondok tol I no. 10 (gambar P3B, C dan D) yang pada ketika itu tidak beroperasi.

[5] Merasa curiga dengan kelakuan Aszahaddi itu SP6 dan SP7 telah mengekorinya. Apabila sampai di pondok tol no. 10 tersebut, SP6 dan SP7 mendapati Aszahaddi sedang duduk mencangkung sambil memegang beg (P11). SP6 menyatakan bahawa pada ketika itu Aszahaddi kelihatan takut dan cemas. SP6 telah memperkenalkan dirinya sebagai polis dan mengarahkan Aszahaddi untuk membuka beg (P11) yang dipegangnya. Aszahaddi telah membuka beg tersebut. Hasil pemeriksaan dalam beg tersebut SP6 telah menjumpai lima ketulan mampat daun-daun kering yang dibalut dengan plastik lutsinar (P5B1-B5) yang disyaki dadah jenis cannabis. Dalam pemeriksaan badan yang seterusnya telah dijalankan ke atas Aszahaddi, SP6 telah merampas sebuah telefon bimbit (P13).

[6] Setelah dianalisa, Ahli Kimia Jabatan Kimia Pulau Pinang, Khairulzzaman b. Mustafa (SP5) mengesahkan bahawa lima ketulan mampat daun-daun kering tersebut (P5B1-B5) adalah cannabis seberat 4,562 gram. Cannabis tersebut adalah sejenis dadah berbahaya di bawah ADB.

[7] Di akhir kes pihak pendakwa, Mahkamah Tinggi memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan kes *prima facie* terhadap Aszahaddi dan memerintahkan Aszahaddi untuk membela dirinya.

Pembelaan Aszahaddi

[8] Aszahaddi telah memberi keterangan secara bersumpah. Intipati keterangannya adalah seperti berikut. Menurut Aszahaddi dalam bulan Disember 2000, dia belajar di Universiti Teknologi Malaysia Kuala Lumpur. Pada 10 Disember 2000 dia telah datang ke Pulau Pinang dengan menaiki bas dari Kuala Lumpur. Dia datang ke Pulau Pinang untuk menyertai majlis berbuka puasa dan reunion bagi bekas pelajar-pelajar sekolah lamanya – Sekolah Menengah Tun Syed Shahabudin. Aszahaddi mendakwa apabila sampai di terminal bas di Butterworth pada jam 11 malam 9 Disember 2000, dia telah dijemput oleh seorang kawannya bernama Mohd Sabri, dengan menaiki motosikal. Aszahaddi mendakwa bahawa pada masa itu dia nampak beg P11 berada di dalam raga motosikal tersebut. Menurut Aszahaddi, dia tidak tahu beg tersebut dipunyai oleh siapa dan dia tidak tahu apa kandungan beg tersebut. Dari Terminal Bas Butterworth, Aszahaddi dan Mohd Sabri bergerak menuju ke Jambatan Pulau Pinang untuk pergi ke Pulau Pinang dengan motosikal tersebut yang ditunggang oleh Mohd Sabri dengan Aszahaddi sebagai pembonceng.

[9] Meneruskan keterangannya, Aszahaddi menyatakan bahawa apabila mereka sampai di Plaza Tol Jambatan Pulau Pinang dia nampak ada satu sekatan jalan raya polis selepas pondok tol di lorong motosikal. Menurut Aszahaddi, semasa motosikal tersebut sedang beratur untuk membayar tol, dia telah turun dari motosikal yang diboncengnya dan pergi ke satu kawasan lanskap berhampiran dengan pondok tol no. 10 (dalam gambar P3C) untuk membuang air kecil. Menurut Aszahaddi, masa dia turun dari motosikal tersebut beg P11 masih ada dalam raga motosikal. Aszahaddi mendakwa semasa sedang buang air kecil dia telah didatangi oleh SP7 yang telah meminta kad pengenalannya. Seterusnya SP7 telah membawanya ke sebuah pondok tol lain di mana beg P11 berada. Di situ, SP7 telah menyuruh Aszahaddi mengaku sebagai tuan punya beg P11. Aszahaddi enggan mengaku. Dia mendakwa dia telah dipukul.

Hujah Peguam Aszahaddi

[10] Di hadapan kami peguam yang mewakili Aszahaddi telah menimbulkan hujah tentang perkara-perkara berikut:

(1) soal beban pembuktian di akhir kes pendakwaan;

(2) kegagalan pihak pendakwaan memanggil Mohd Sabri memberi keterangan;

(3) percanggahan keterangan SP6 dan SP7 dengan keterangan SP8 serta kekurangan/kecacatan dalam kes pihak pendakwaan; dan

(4) kegagalan YA Hakim menimbangkan dengan sewajarnya pembelaan Aszahaddi.

[11] Di akhir hujahnya peguam Aszahaddi menyatakan secara alternatif bahawa sehabis buruk bagi Aszahaddi sekali pun, kes terhadapnya hanyalah bagi kesalahan memiliki dadah berbahaya.

[12] Kami akan memperkatakan tentang perkara-perkara tersebut walaupun bukan mengikut urutan perkara-perkara tersebut dihujahkan oleh peguam Aszahaddi.

Keputusan

Soal Beban Pembuktian Di Akhir Kes Pendakwaan

[13] Peguam Aszahaddi berhujah bahawa dengan merujuk kepada *Looi Kow Chai & Anor v. PP* [2003] 1 CLJ 734 tanpa merujuk kepada *Balachandran v. PP* [2005] 1 CLJ 85, hakim bicara telah menggunakan beban pembuktian yang salah di akhir kes pendakwaan kerana menurut peguam Aszahaddi, *Balachandran v. PP* telah menetapkan beban pembuktian yang lebih tinggi di akhir kes pihak pendakwaan. Sehubungan ini di dalam hujah bertulis ringkasnya peguam menyatakan:

> **Balachandran** stipulates that the trial Judge ought to ask himself a question at the end of the prosecution case, namely, 'if the accused were to remain silent upon being called to enter his defence, would the Court be in a position to convict him based solely upon the evidence adduced by the prosecution at the end of the prosecution case?'
>
> It is submitted that this question if asked would have required the learned trial Judge to specifically address his mind as to whether the evidence adduced by the prosecution at the end of the prosecution case was of such a nature that it could be said that a beyond reasonable doubt case had been proven against the appellant.

[14] Kami tidak dapat menerima hujah tersebut. Dengan segala hormatnya, peguam Aszahaddi telah membuat tafsiran yang tidak tepat tentang penghakiman dalam *Balachandran v. PP*. Dalam *Balanchandran v. PP* Mahkamah Persekutuan telah menjelaskan bahawa beban yang dipikul oleh pihak pendakwa di akhir kes pendakwaan ialah membuktikan kes *prima facie*. Ini jelas dari penghakiman Augustine Paul HMR (pada masa itu) yang menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan:

> [21] Section 180(1) makes it clear that the standard of proof on the prosecution at the close of its case is to make out a *prima facie* case while s. 182A(1) enunciates that at the conclusion of the trial the court shall consider all the evidence adduced and decide whether the prosecution has proved its case beyond reasonable doubt. The standard of proof on the prosecution at the end of its case and at the end of the whole case has thus been statutorily spelt out in clear terms. The submission made must therefore be ratiocinated against the background of the meaning of the phrase

'*prima facie* case' in s. 180. Section 180(2) provides that the court shall record an order of acquittal if a *prima facie* case has not been made out while s. 180(3) provides that if a *prima facie* case has been made out the accused shall be called upon to enter his defence. A *prima facie* case is therefore one that is sufficient for the accused to be called upon to answer. This in turn means that the evidence adduced must be such that it can be overthrown only by evidence in rebuttal. The phrase '*prima facie* case' is defined in similar terms in *Mozley and Whiteley's Law Dictionary* 11th Ed as:

> A litigating party is said to have a *prima facie* case when the evidence in his favour is sufficiently strong for his opponent to be called on to answer it. A *prima facie* case, then, is one which is established by sufficient evidence, and can be overthrown only by rebutting evidence adduced by the other side.

[22] The result is that the force of the evidence adduced must be such that, if unrebutted, it is sufficient to induce the court to believe in the existence of the facts stated in the charge or to consider its existence so probable that a prudent man ought to act upon the supposition that those facts exist or did happen. On the other hand if a *prima facie* case has not been made out it means that there is no material evidence which can be believed in the sense as described earlier. In order to make a finding either way the court must, at the close of the case for the prosecution, undertake a positive evaluation of the credibility and reliability of all the evidence adduced so as to determine whether the elements of the offence have been established. As the trial is without a jury it is only with such a positive evaluation can the court make a determination for the purpose of s. 180(2) and (3). Of course in a jury trial where the evaluation is hypothetical the question to be asked would be whether on the evidence as it stands the accused could (and not must) lawfully be convicted. That is so because a determination on facts is a matter for ultimate decision by the jury at the end of the trial. Since the court, in ruling that a *prima facie* case has been made out, must be satisfied that the evidence adduced can be overthrown only by evidence in rebuttal it follows that if it is not rebutted it must prevail. Thus if the accused elects to remain silent he must be convicted. The test at the close of the case for the prosecution would therefore be; Is the evidence sufficient to convict the accused if he elects to remain silent? If the answer is in the affirmative then a *prima facie* case has been made out. This must, as of necessity, require a consideration of the existence of any reasonable doubt in the case for the prosecution. If there is any such doubt there can be no *prima facie* case.

[15] Mahkamah Persekutuan juga menjelaskan bahawa *prima facie* kes bukan kes yang telah dibuktikan beyond reasonable doubt:

> [23] As the accused can be convicted on the *prima facie* evidence it must have reached a standard which is capable of supporting a conviction beyond reasonable doubt. *However it must be observed that it cannot, at that stage, be properly described as a case that has been proved beyond reasonable doubt*. Proof beyond reasonable doubt involves two aspects. While one is the legal burden on the prosecution to prove its case beyond reasonable doubt the other is the evidential burden on the accused to raise a reasonable doubt. Both these burdens can only be fully discharged at the end of the whole case when the defence has closed its case. *Therefore a case can be said to have been proved beyond reasonable doubt only at the conclusion of the trial upon a consideration of all the evidence adduced as provided by s. 182A(1) of the Criminal Procedure Code.* That would normally be the position where the accused has given evidence. However, where the accused remains silent there will be no necessity to re-evaluate the evidence in order to determine whether there is a reasonable doubt in the absence of any further evidence for such a consideration. The *prima facie* evidence which was capable of supporting a conviction beyond reasonable doubt will constitute proof beyond reasonable doubt.
>
> [24] *It follows that the submission of counsel that the burden on the prosecution at the close of its case is to make out a case which is beyond reasonable doubt and not on a prima facie basis is contrary to the clear and plain language of s. 180 and s. 182A. It cannot therefore be sustained.* (tekanan ditambah).

[16] Seperti yang jelas dari penghakiman Mahkamah Persekutuan dalam *Balachandran v. PP* yang telah kami petik, ujian di akhir kes pendakwaan ialah – adakah keterangan mencukupi untuk mensabitkan orang kena tuduh jika dia memilih untuk berdiam diri bila pembelaan dipanggil? Jika jawapannya ialah "ya", maka satu kes *prima facie* telah terbukti:

> The test at the close of the case for the prosecution would therefore be: Is the evidence sufficient to convict the accused if the elects to remain silent? Is the answer is in the affirmative then a *prima facie* case has been made out.

[17] Ujian yang serupa juga telah ditetapkan di akhir kes pendakwaan oleh mahkamah ini dalam *Looi Kow Chai v. PP* – YA Hakim bicara hendaklah menanya dirinya – Jika saya memutuskan untuk memanggil orang kena tuduh membela dirinya dan dia

memilih untuk berdiam diri, adakah saya bersedia untuk mensabitkannya di atas keseluruhan keterangan dalam kes pihak pendakwaan? Jika jawapannya "tidak" maka prima kes tidak terbukti. Tetapi sebelum itu mahkamah bicara mestilah membuat penilaian yang maksima ke atas keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwaan. Ini jelas dari penghakiman Gopal Sri Ram HMR, (pada masa itu) di ms 752:

> It therefore follows that there is only one exercise that a judge sitting alone under s. 180 of the Code has to undertake at the close of the prosecution case. *He must subject the prosecution evidence to maximum evaluation and ask himself the question; If I decide to call upon the accused to enter his defence and he elects to remain silent, am I prepared to convict him on the totality of the evidence contained in the prosecution case? If the answer is in the negative then no prima facie case has been made out and the accused would be entitled to an acquittal.* (Tekanan ditambah).

[18] Dalam pengamatan kami ujian itulah yang telah digunakan oleh YA Hakim bicara dalam kes ini dalam memutuskan sama ada di akhir kes pihak pendakwaan satu kes *prima facie* telah dibuktikan terhadap Aszahaddi. Dalam penghakiman kami YA Hakim bicara telah tidak melakukan salah arah.

Percanggahan Di Antara Keterangan SP6 Dan SP7 Dengan Keterangan SP8

[19] Dalam keterangan mereka SP6 dan SP7 menyatakan bahawa Aszahaddi turun dari motosikal dan membimbit sebuah beg di tangan kanan dan memegang topi keledar di tangan kiri. Peguam berhujah bahawa ini bercanggah dengan keterangan C/Insp. Abdul Latif Mahat, Pegawai Penyiasat (SP8) yang telah memberikan keterangan bahawa dia, "tidak siasat beg P11 boleh dimasukkan dalam raga motosikal sebab tangkapan dilakukan masa orang kena tuduh pegang barang kes sebuah beg hijau di tangan kiri".

[20] Dalam penghakiman kami percanggahan tersebut adalah satu percanggahan yang kecil dan tidak menjejaskan kes pihak pendakwaan. Apa yang lebih penting ialah SP8 tidak ada di tempat kejadian pada masa yang material. Yang ada di tempat kejadian ialah SP6 dan SP7. Mereka telah memerhatikan ketibaan Aszahaddi di rumah tol di Jambatan Pulau Pinang dengan membonceng sebuah motosikal. Mereka telah memerhatikan

Aszahaddi turun dari motosikal tersebut dengan membimbit sebuah beg (P11) dengan tangan kanannya dan memegang topi keledar di tangan kirinya, dan berjalan ke arah sebelah kanan melintasi tembok (divider) dan menuju ke pondok tol no. 10. SP6 dan SP7 seterusnya telah mengekori Aszahaddi dan apabila sampai di pondok tol no. 10 mereka dapati Aszahaddi sedang duduk mencangkung sambil memegang beg (P11). Keterangan SP6 dan SP7 itu saling sokong menyokong di antara satu dengan yang lain dalam butir-butir yang material tentang apa yang berlaku dari masa mereka nampak ketibaan Aszahaddi sehinggalah Aszahaddi ditangkap dan beg P11 (yang mengandungi lima ketulan mampat daun-daun kering) dirampas. Setelah membuat penilaian maksima YA Hakim bicara telah menerima keterangan mereka. Setelah menimbang sendiri keterangan SP6 dan SP7 dalam rekod rayuan, kami berpuas hati bahawa YA Hakim bicara telah tidak membuat kesilapan dalam menerima dan menggunakan keterangan mereka untuk membuat keputusan beliau dalam kes ini.

[21] Peguam Aszahaddi juga berhujah bahawa pegawai penyiasat dalam kes ini gagal membuat siasatan sama ada wujudnya kamera yang merakamkan apa yang berlaku di plaza tol. Peguam juga menambah bahawa pegawai penyiasat tidak cuba mengesan cap jari dari plastik yang membalut lima ketulan mampat dalam kes ini. Menurut peguam kegagalan penyiasatan yang sedemikian itu membawa padah dan menimbulkan keraguan dalam kes pihak pendakwaan. Kami tidak dapat menerima hujah tersebut. Seperti yang diputuskan oleh YA Hakim bicara (dan kami bersetuju dengan keputusan itu) keterangan SP6 dan SP7 adalah mencukupi untuk membuktikan apa yang telah dilakukan oleh Aszahaddi dari masa motosikal yang diboncengnya sampai dan berhenti ke pondok tol di tempat kejadian dan dia turun dari motosikal tersebut sehingga masa dia ditangkap oleh SP6 dan SP7 dengan beg P11 yang mengandungi lima ketulan mampat tersebut. Berdasarkan kepada keterangan SP6 dan SP7 YA Hakim bicara telah memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan secara affirmatif bahawa Aszahaddi mempunyai pemilikan (*mens rea* possession) lima ketulan mampat cannabis (P5B1 hingga P5B5) dalam beg P11 tanpa bergantung kepada anggapan di bawah subseksyen 37(d) ADB. Dalam penghakimannya YA Hakim bicara telah menghuraikan bagaimana beliau membuat keputusan tersebut. Pertama, beliau telah membuat dapatan bahawa Aszahaddi

A mempunyai kawalan dan jagaan ke atas dadah P5B1 hingga P5B5 dalam beg P11. Ini adalah elemen pertama yang mesti dibuktikan oleh pihak pendakwaan (lihat *PP v. Ouseng Sama-Ae* [2008] 1 CLJ 337, *Jamaludin Md. Kassim v. PP* [2010] 5 CLJ 928). Sehubungan ini dalam penghakimannya YA Hakim bicara menyatakan:

B

> *Dalam kes ini sejurus sebelum ditangkap dan semasa ditangkap OKT membimbit beg (P11) yang mengandungi kanabis P5B(1) hingga P5B(5). Dari mula dia dilihat turun dari motosikalnya hingga ditangkap dadah P5B(1) hingga P5B(5) berada dengan OKT. Saya dapati masa ditahan OKT mempunyai kawalan dan jagaan atas beg*
C > *berserta semua kandungannya termasuk dadah P5B(1) hingga P5B(2).*

[22] Dalam pandangan kami YA Hakim bicara telah membuat kesimpulan yang betul. Kemudian, dari keterangan di hadapannya YA Hakim bicara memutuskan bahawa Aszahaddi mempunyai
D pengetahuan tentang dadah dalam kawalan dan jagaannya itu. Elemen pengetahuan ini juga mesti dibuktikan oleh pihak pendakwa. Berikut ini kami turunkan huraian YA Hakim bicara dalam penghakimannya tentang kesimpulan beliau mengenai elemen ini:

E

> Hanya dengan membuktikan jagaan dan kawalan tidak mencukupi untuk membukti pemilikan. Perlu juga dibuktikan bahawa OKT mengetahui tentang kewujudan dadah P5B(1) hingga P5B(2) dalam beg yang dibimbitnya. Berhubung perkara ini, adalah menjadi undang-undang mantap bahawa ianya boleh dirumus dari keadaan
F setiap kes. Adalah penting untuk Mahkamah mengambil kira faktor-faktor sekeliling seperti dari mana dadah dijumpai, bagaimana ianya dijumpai, bagaimana ianya disimpan, berat dadah yang dijumpai dan sebagainya bagi membuat rumusan berhubung pengetahuan di pihak OKT (lihat *PP lwn. Mardani Hussin* [2005] 7 CLJ 495, *Suretheran Selvaraja v. PP* [2005] 2 CLJ 264.

G

> Dalam kes *Leow Nghee Lim v. Reg* [1956] 22 MLJ 28 diputuskan 'the word possession implies some knowledge but not necessarily full and exact knowledge'. Hakim Taylor seterusnya menyatakan 'how much a man knows about things in, or apparently in, his
H possession is a matter of fact, to be inferred from all the circumstances'. Dalam kes *Thong Peng Hong v. PP* [1955] pula Thomas J ada berkata:

> > If something is found for example in a bag which I am carrying or in a box to which I hold the key it is extremely
I reasonable to suppose, unless I produce some satisfactory evidence to the contrary, that I know all about it.

> Berbalik kepada kes ini, *fakta menunjukkan kanabis seberat 4,562 gram iaitu satu jumlah yang berat dijumpai dalam beg yang dibawa oleh OKT. Tindakan dan perlakuan OKT yang turun meninggalkan motosikal dan pergi berlindung di satu pondok tol yang tidak digunakan apabila menyedari di depannya terdapat satu sekatan jalan raya oleh polis menimbulkan inference bahawa OKT mengetahui kandungan beg P11.*

[23] Kami bersetuju dengan kesimpulan YA Hakim bicara itu. Bukti tentang pengetahuan biasanya adalah suatu perkara inferens yang berubah dari kes ke kes. Pengetahuan boleh dibuktikan melalui inferens yang dibuat dari keadaan sekeliling. Mahkamah mestilah menimbangkan kesan keseluruhan keadaan sekeliling dalam kes ini (lihat *Parlan Dadeh v. PP* [2009] 1 CLJ 717). Persoalan yang mesti diputuskan ialah sama ada inferens mesti dibuat bahawa Aszahaddi mempunyai pengetahuan tentang dadah berbahaya dalam beg P11. Dalam kes ini keterangan SP6 dan SP7 yang telah diterima oleh YA Hakim bicara menunjukkan kelakuan Aszahaddi yang apabila menyedari di hadapannya terdapat satu sekatan jalan raya polis, telah turun meninggalkan motosikal yang diboncengnya dengan membimbit beg P11 yang mengandungi lima ketulan mampat cannabis dan pergi berlindung dengan mencangkung sambil memegang beg P11 di pondok tol no. 10 yang tidak beroperasi, dan apabila didatangi oleh SP6 dan SP7, dia kelihatan takut dan cemas. Dalam penghakiman kami, setelah menimbangkan keseluruhan keadaan sekeliling yang baru kami rujuk itu hanya satu inferens yang boleh dibuat – Aszahaddi mempunyai pengetahuan tentang dadah berbahaya dalam beg P11. Dalam pandangan kami, keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan menunjukkan nexus di antara kelakuan Aszahaddi yang baru kami rujuk dengan lima ketulan dadah berbahaya yang ada dalam kawalan dan jagaannya. Ertinya, tidak seperti kes *Abdullah Zawawi Yusoff v. PP* [1993] 4 CLJ 1, kelakuan Aszahaddi dipengaruhi oleh "fact in issue". Kedudukan undang-undang mengenai kelakuan telah dihuraikan dalam *Parlan Dadeh v. PP*, di mana dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan, Augustine Paul HMP menyatakan:

> The law relating to evidence of conduct is thus patent. If there is no evidence to show that the conduct is influenced by any fact in issue or relevant fact as required by s. 8 then it is not admissible as it would then be an equivocal act justifying inferences favourable to the accused being drawn. If it satisfies the requirement of s. 8

A it is admissible. It must be observed that the degree of proof required to establish evidence of conduct would depend on the nature of the conduct. Conduct like the flight of an accused is a more positive act and is easily established. On the other hand conduct like the accused looking stunned, nervous, scared or
B frightened is very often a matter of perception and more detailed evidence may be required. *Once admitted the court cannot resort to any other explanation for the conduct or draw inferences on its own accord to render it inadmissible. The onus is on the accused to explain his conduct pursuant to s. 9.* Such explanation must not be in their barest possible form, but with a reasonable fullness of detail and
C circumstance (see *R v. Stephenson* [1904] 68 JP 524.

...

It is now appropriate to consider the rationale of the court in explaining the conduct of the accused in running away in *Abdullah*
D *Zawawi Yusoff v. PP* [1993] 4 CLJ 1 which formed the basis of the submission of the appellant. In that case the drugs were found in a house occupied by the accused, his wife and a third person. The court considered the evidence of possible access to the house by others, and in distinguishing the case from *DPP v. Brooks*
E [1974] 2 All ER 840, held that the conduct of the accused in running away was equally consistent with him having been in a state of pure panic even though he did not offer any explanation himself. On the other hand in *DPP v. Brooks* [1974] 2 All ER 840 the accused was in the driver's seat of a stationary van with several others. There was drugs in the van. When the police
F approached the van all of them ran. The conduct of the accused in running away was held against him. The difference in both the cases is that in *Abdullah Zawawi Yusoff v. PP* [1993] 4 CLJ 1 there was no evidence to show that the act of the accused in running away was influenced by any fact in issue or relevant fact
G within the meaning of s. 8 in view of the possibility of access to the house by others. It is therefore not admissible on this ground as it is equivocal thereby justifying an inference in favour of the accused being drawn and ought to have been so ruled at an earlier stage of the trial. The case of *Abdullah Zawawi Yusoff v. PP* [1993] 4 CLJ 1 is therefore authority only to this extent. *On the other*
H *hand in DPP v. Brooks [1974] 2 All ER 840 there was evidence to show that the drugs were in the physical custody and control of the accused and his conduct of running away thus comes, in the Malaysian context, within the meaning of s. 8. It is therefore admissible and cannot be explained away by the court itself by offering an explanation which is*
I *consistent with the innocence of the accused. The explanation must be offered by the accused himself as required by s. 9.* (emphasis added).

[24] Kemudian, merujuk kepada fakta-fakta kes tersebut Mahkamah Persekutuan menyatakan: A

> In this case the reaction of the appellant in looking stunned or shocked upon being approached by the police is clearly admissible under s. 8 since it has a direct bearing on the fact in issue as the drugs found were tucked away in the front of the jeans worn by him. *The explanation for his reaction must therefore be offered by he himself as required by s. 9. The court cannot, on its own, offer an explanation for his reaction.* However, in his defence the appellant did not offer any explanation at all for his reaction upon being approached by the police. It can therefore be validly used as evidence against him. (emphasis added) B C

[25] Berbalik kes di hadapan kami, keterangan SP6 dan SP7 jelas membuktikan bahawa Aszahaddi mempunyai jagaan dan kawalan dadah berbahaya dalam beg P11. Dengan menggunapakai *Parlan Dadeh v. PP*, bukan mahkamah yang patut memberikan penjelasan tentang kelakuan Aszahaddi yang telah kami rujuk tadi. Beban (onus) adalah di atas Aszahaddi untuk memberikan penjelasan tentang kelakuannya itu. D

[26] Seterusnya, dalam menimbangkan sama ada elemen pengedaran dadah telah dibuktikan, YA Hakim bicara telah menimbangkan sama ada pihak pendakwa telah membuktikan bahawa lima ketulan mampat (P5B1 hingga P5B5) adalah cannabis dan beratnya adalah 200 gram atau lebih. Untuk ini beliau telah menilai keterangan SP5 (lihat ms 278 hingga 284 rekod rayuan). Beliau mendapati bahawa SP5 adalah saksi pakar yang kompeten untuk menjalankan analisa ke atas barang kes dan memberi keterangan mengenainya. Seterusnya, YA Hakim bicara menerima keterangan SP5 tentang analisa yang telah dijalankan olehnya dan memutuskan bahawa lima ketulan mampat (P5B1 hingga P5B5) adalah dadah berbahaya, iaitu, cannabis seberat 4,562 gram. YA Hakim bicara juga berpuas hati tiada terdapat gap dalam rantaian dalam keterangan mengenai pergerakan barang kes (dadah berbahaya) dalam kes ini, dan beliau memutuskan bahawa tiada keraguan bahawa barang kes yang dirampas oleh SP6 adalah barang kes yang telah dianalisa oleh SP5, dan seterusnya dikemukakan di mahkamah. Ini bererti bahawa anggapan di bawah s. 37(da) ADB adalah terpakai dan Aszahaddi dianggap, telah mengedar 4,562 gram cannabis, sehingga dibuktikan sebaliknya. Dengan itu YA Hakim bicara memutuskan bahawa pihak E F G H I

pendakwaan telah membuktikan satu kes *prima facie* terhadap Aszahaddi bagi tuduhan mengedar dadah berbahaya yang dihadapinya.

[27] Berdasarkan kepada keterangan yang terdapat dalam rekod rayuan yang telah kami timbangkan kami memutuskan bahawa YA Hakim bicara telah membuat keputusan yang betul.

Kegagalan Pihak Pendakwaan Memanggil Mohd Sabri Untuk Memberi Keterangan

[28] Peguam berhujah bahawa Mohd Sabri adalah penunggang motosikal yang ditunggang oleh Aszahaddi pada masa yang material. Menurut peguam, Mohd Sabri bukanlah satu watak yang tidak wujud dan dia adalah saksi penting. Peguam berhujah bahawa sebab itulah pihak pendakwa telah cuba untuk mengemukakan dalam keterangan, percakapan Mohd Sabri (IDD18) yang telah dirakamkan oleh pihak polis sebagai percakapan dalam pemeriksaan di bawah s. 112 Kanun Tatacara Jenayah (KTJ). Peguam menambah bahawa oleh itu adalah perlu bagi pihak pendakwaan memanggil Mohd Sabri untuk memberi keterangan atau sekurang-kurangnya menawarkannya kepada pihak pembelaan. Peguam berhujah bahawa kegagalan pihak pendakwa berbuat demikian membawa padah kepada kes pendakwaan, dan YA Hakim bicara telah melakukan salah arah kerana tidak membuat keputusan bahawa pihak pendakwaan telah gagal memenuhi tanggungjawabnya untuk memanggil kesemua saksi yang penting bagi membentangkan naratif kes pihak pendakwaan (All witnesses essential to the unfolding of the narratives of the prosecution case). *Ti Chuee Hiang v. PP* [1995] 3 CLJ 1 telah dikemukakan sebagai otoriti. Kami tidak dapat menerima hujah tersebut. Pertamanya, hujah peguam itu telah secara tidak langsung menimbulkan persoalan sama ada adverse inference di bawah s. 114(g) Akta Keterangan 1950 terpakai terhadap pihak pendakwaan. Adverse inference di bawah seksyen tersebut hanya akan dipakai dalam keadaan di mana terdapat "withholding or suppression of evidence" oleh pihak pendakwaan, dan bukan semata-mata kerana ia gagal mengemukakan keterangan (lihat *Munusamy Vengadasalam v. PP* [1987] 1 CLJ 250; [1987] CLJ (Rep) 221, (Mahkamah Agong), *Mohd Shamsir Md Rashid v. PP* [2008] 5 AMR 29). Dalam kes di hadapan kami ini tidak terdapat "withholding or suppression of evidence" (iaitu keterangan Mohd Sabri) oleh pihak pendakwaan. Malahan kami

dapati pihak pendakwaan telah cuba untuk memasukkan percakapan Mohd Sabri kepada polis (IDD18) dalam keterangan di bawah s. 32(1)(i) Akta Keterangan 1950. Dalam hujah mereka di hadapan YA Hakim bicara, pihak pendakwaan menyatakan bahawa mereka berbuat demikian untuk mengelakkan adverse inference di bawah s. 114(g) Akta Keterangan dikenakan terhadap mereka. Untuk menyokong permohonan tersebut pihak pendakwaan telah mengemukakan keterangan melalui SP8 tentang pelbagai usaha yang telah dilakukan untuk mengesan Mohd Sabri di rumah sewanya di Bukit Gambir dan di alamat terakhirnya yang diperolehi dari Jabatan Pendaftaran Malaysia (Lihat P22), iaitu, No. 195, Pasir Gebu, 13110 Penaga Pulau Pinang. Pada 22 Julai 2005, SP8 telah pergi ke alamat tersebut tetapi gagal menemui Mohd Sabri. Menurut Asmah Mat, emak Mohd Sabri, Mohd Sabri tidak ada di rumah dan tidak menghubunginya dan dia tidak tahu di mana Mohd Sabri berada. Pada 11 Julai 2005 dan pada 22 Julai 2005 atas arahan SP8, D/Kpl 87703 Ismail Jaafar telah pergi ke alamat tersebut untuk mendapatkan Mohd Sabri hadir sebagai saksi dalam kes ini, tetapi gagal mengesannya. Selain itu, menurut SP8 sebagai usaha terakhir untuk mengesan Mohd Sabri, dia telah membuat hebahan dalam tiga akhbar tempatan, iaitu, Utusan Malaysia, Berita Harian dan juga Harian Metro (P24(a) dan (b) dan P25). Segala usaha pihak polis itu gagal mengesan Mohd Sabri. Malangnya segala usaha tersebut tidak dapat meyakinkan YA Hakim bicara untuk menerima masuk IDD18 dalam keterangan. Ini adalah kerana YA Hakim bicara memutuskan bahawa usaha yang telah dilakukan oleh pihak pendakwaan untuk mengesan Mohd Sabri adalah tidak mencukupi. Ertinya, ada usaha dilakukan, tetapi usaha itu adalah tidak cukup untuk membuktikan bahawa kehadiran Mohd Sabri "cannot be procured without an amount of delay or expense which under the circumstances of the case appears to be unreasonable" – iaitu pra-syarat bawah penerimaan IDD18 di bawah s. 32(1)(i), Akta Keterangan 1950. Tetapi ini tidak bererti bahawa pihak pendakwaan telah melakukan "withholding or suppression of evidence". Jadi, s. 114(g) Akta Keterangan 1950 adalah tidak terpakai. Alasan kedua, (dan yang lebih penting) tentang kenapa kami tidak dapat menerima hujah peguam berkaitan dengan kegagalan pihak pendakwaan untuk memanggil Mohd Sabri memberi keterangan adalah seperti berikut. Keputusan sama ada seseorang saksi itu hendak dipanggil memberi keterangan atau tidak adalah hak pihak pendakwa. Tanggungjawab

A B C D E F G H I

A mahkamah ini ialah memutuskan sama ada, berdasarkan keterangan yang ada di hadapannya, pihak pendakwa telah membuktikan kes *prima facie*. Mahkamah perlu memutuskan samada kegagalan memanggil Mohd Sabri dalam keadaan yang telah dijelaskan tadi dan kewujudan ciri-ciri yang tidak memuaskan seperti yang didakwa
B oleh peguam Aszahaddi, menjadikan kes Pendakwa Raya gagal mencapai tahap pembuktian yang dikehendaki di bawah undang-undang. Pada hemat kami ini adalah jelas dari penghakiman Mahkamah Agong dalam kes *Teoh Hoe Chye v. PP & Another Case* [1987] 1 CLJ 471; [1987] CLJ (Rep) 386, di mana di ms 388
C Abdul Hamid HB (Malaya) (pada masa itu), telah menyatakan:

> As it was clear that Supt Lum was given custody of the exhibits soon after the arrest of the appellants, it is reasonable to assume that police statements would have been taken from him and that he would ordinarily have been called to give evidence. He was
D however not called. Nevertheless, *the decision whether to call or not to call a witness including a witness from whom a statement has been taken is always the right of the prosecution* (*Abdullah Zawawi v. Public Prosecutor* [1985] 2 MLJ 16). *Insofar as the trial court is concerned, its duty is essentially to decide whether on the evidence before it the*
E *prosecution has proved its case, and if there are unsatisfactory features in the prosecution case to determine whether, in the light of such features, the prosecution case fell short of proof beyond reasonable doubt* (*Abdullah Zawawi*'s case, *supra*)

F Dalam kes *Abdullah Zawawi Omar v. PP* [1985] 2 CLJ 2; [1985] CLJ (Rep) 19, di ms 20 Yang Amat Arif Salleh Abas KHN menyatakan:

> The practice of making available a witness or witnesses from whom statements have been taken is to prevent the defence from
G commenting upon the honesty of the prosecution and thus invoking the often-quoted presumption of adverse inference under section 114(g) of the Evidence Act. But where the prosecution evidence falls short of proving a *prima fac*ie case at the end of its case, the right not to call such witness/witnesses and to make him/ them available to the defence will be of no avail. If the doubt
H consists of the gap arising out of the matters adumbrated earlier, the prosecution must close this gap. It is not for the defence to call the offered witness/witnesses to supplement the prosecution case.

I

Dalam kes ini dalam pengamatan kami, Mohd Sabri bukanlah saksi yang kehadirannya diperlukan untuk membentangkan naratif kes pihak pendakwaan (essential to the unfolding of the narrative of the prosecution case) (lihat *Ti Chuee Hiang v. PP* [1995] 3 CLJ 1). SP6 adalah saksi yang penting bagi membuktikan kes pihak pendakwaan. Keterangan SP6 membentangkan naratif yang lengkap tentang apa yang berlaku dari masa Aszahaddi sampai ke pondok tol dan turun dari motosikal sehingga ke masa dia ditangkap dan lima ketulan mampat dadah berbahaya dirampas darinya di tempat kejadian. SP6 bukanlah seorang saksi yang keterangannya memerlukan sokongan dari segi undang-undang. Tetapi dalam kes ini keterangan SP6 telah disokong oleh keterangan SP7 yang ada bersama-sama SP6 pada masa yang material. Seperti yang telah kami huraikan, berdasarkan kepada keterangan SP6 dan SP7 berserta dengan keterangan SP5 dan saksi-saksi lain yang telah dipanggil oleh pihak pendakwaan, YA Hakim bicara telah memutuskan (dan kami bersetuju dengan beliau) bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan satu kes *prima facie t*erhadap Aszahaddi.

Penilaian Pembelaan Aszahaddi

[29] Peguam berhujah bahawa YA Hakim bicara telah gagal untuk menimbangkan dengan wajarnya pembelaan Aszahaddi. Kami tidak dapat menerima hujah tersebut. Di bahagian lain penghakiman ini kami telah pun membentangkan intipati pembelaan Aszahaddi. Elemen-elemen penting dalam pembelaan Aszahaddi adalah seperti berikut. Pertama, apabila Mohd Sabri datang menjemputnya dengan motosikal di terminal bas di Butterworth, dia nampak beg P11 berada di dalam raga motosikal tersebut. Dia tidak tahu beg itu kepunyaan siapa. Dia juga tidak tahu apa kandungan beg tersebut. Kedua, Aszahaddi tidak menafikan bahawa dia membonceng motosikal tersebut dan bahawa apabila dia dan Mohd Sabri sampai di Plaza Tol Jambatan Pulau Pinang, dia nampak ada satu sekatan jalan raya polis selepas pondok tol di lorong motosikal dan bahawa semasa motosikal sedang beratur untuk membayar tol, dia telah turun dari motosikal tersebut dan pergi ke satu kawasan lanskap berhampiran dengan pondok tol no. 10 untuk membuang air kecil. Pada masa dia turun dari motosikal tersebut beg P11 masih ada dalam raga motosikal tersebut. Ertinya, secara tidak langsung dia menyatakan bahawa semasa dia turun dari motosikal tersebut, dia tidak membimbit beg P11 seperti yang

dinyatakan oleh SP6 dan SP7 dalam keterangan mereka. Ketiga, semasa dia sedang buang air kecil dia telah didatangi oleh SP7 yang telah membawanya ke sebuah pondok tol no. 10 di mana beg P11 berada dan di situ SP7 telah menyuruhnya mengaku sebagai tuan punya beg tersebut. YA Hakim bicara peka dengan semua ini (lihat ms 285 hingga 287). YA Hakim bicara peka bahawa daripada keterangannya, pembelaan Aszahaddi ialah bahawa dia tidak ada apa-apa kaitan dengan beg P11 dan dadah yang dijumpai dalam beg tersebut, dan bahawa mungkin beg tersebut dan dadah di dalamnya adalah kepunyaan Mohd Sabri. Kami dapati dalam menimbangkan keterangan Aszahaddi, YA Hakim bicara sedar dan telah dengan betul mengarahkan dirinya bahawa beliau mungkin tidak yakin dengan kebenaran keterangan pembelaan Aszahaddi, tetapi jika keterangan Aszahaddi itu menimbulkan keraguan yang munasabah Aszahaddi mesti dibebaskan (lihat *Mohamad Radhi Yaakob v. PP* [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311). Berpandukan petunjuk undang-undang yang demikian, YA Hakim bicara telah menilai keterangan Aszahaddi bersekali dengan keseluruhan keterangan yang telah diberikan oleh saksi-saksi pihak pendakwa – SP6 dan SP7. YA Hakim bicara mendapati bahawa cerita Aszahaddi bahawa beg P11 telah sedia ada di pondok tol no. 10 di mana dia telah dibawa oleh SP7 dari tempat di mana dia mendakwa dia sedang buang air adalah rekaannya. YA Hakim bicara juga mendapati bahawa dakwaan Aszahaddi bahawa semasa dia sedang buang air dia telah didatangi oleh SP7 dan telah dibawa oleh SP7 ke pondok tol no. 10 adalah tidak munasabah. Sehubungan ini dalam penghakimannya YA Hakim bicara menjelaskan:

> Saya dapati cerita OKT bahawa beg P11 telah sedia ada di pondok tol No. 10 dan OKT dibawa ke situ oleh SP7 dan disuruh mengaku adalah rekaan OKT sahaja. Jika keterangan OKT diteliti secara terperinci maka dapat dilihat keterangan yang diberi adalah tidak munasabah. Ini adalah kerana OKT mendakwa semasa dia dijemput oleh Sabri di perhentian bas Butterworth, beg P11 dilihat berada di tempat letak barang motosikal. Semasa dia turun dari motosikal beg yang sama P11 masih berada di tempat yang sama. Pada masa yang sama OKT mendakwa apabila dia dibawa oleh SP7 ke pondok No. 10 beg P11 berada di situ. Jika ini benar (saya dapati ini tidak benar) maka satu cara beg P11 boleh berada di tol No. 10 adalah ianya diletakkan di situ oleh Sabri. Meneliti keterangan kes ini saya dapati Sabri tidak mungkin meletakkan beg P11 di situ. Ini adalah kerana pondok tol No. 10

bukan berada berdekatan dengan lorong motosikal di mana motosikal berhenti. Ia juga tidak berada di lorong yang sama dengan lorong motosikal. Pondok tol No. 10 dengan lorong motosikal tempat di mana motosikal berhenti dipisahkan oleh tidak kurang dari tiga lorong kereta. Antara lorong motosikal dengan lorong kereta terdapat penghalang simen yang menghalang motosikal dari lorong motosikal memasuki lorong kereta. (Lihat gambar P3a ke P3j). Ini bermakna tidak mudah dan tidak mungkin untuk 'Sabri' pergi ke tol No. 10 dari lorong motosikal dan meletakkan beg P11 di situ tanpa dilihat oleh SP6 atau SP7. Keadaan ini bila dibanding dengan keterangan SP6 dan SP7 yang dengan jelas memberitahu mereka melihat OKT turun dari motosikal dan berjalan menuju tol No. 10 sambil membimbit beg P11, saya tidak mempunyai keraguan untuk menerima versi SP6 dan SP7 sebagai apa yang sebenarnya berlaku pada hari tersebut.

[30] Berdasarkan kepada huraiannya yang tersebut itu YA Hakim bicara mendapati bahawa pembelaan Aszahaddi tidak menimbulkan keraguan yang munasabah. YA Hakim bicara memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah membuktikan melepasi keraguan yang munasabah (beyond reasonable doubt) bahawa Aszahaddi telah mengedar dadah berbahaya, iaitu, 4,562 gram cannabis.

[31] Dapatan-dapatan yang dibuat oleh YA Hakim bicara seperti yang telah kami huraikan itu bergantung kepada kebolehpercayaan saksi-saksi pihak pendakwaan (SP6 dan SP7) di satu pihak dan kebolehpercayaan Aszahaddi di satu pihak yang lain. Dalam perkara tentang kebolehpercayaan, kami mesti menghormati pandangan YA Hakim bicara terutama apabila seperti yang telah dilakukan dalam kes ini, beliau telah memberikan alasan-alasan yang meyakinkan dalam huraian beliau. Untuk menilai kebolehpercayaan saksi-saksi YA Hakim bicara berada dalam keadaan yang lebih baik dari kami yang menghakimkan kes ini di peringkat rayuan dengan bergantung kepada keterangan-keterangan yang ada dalam rekod rayuan (lihat *Andy Bagindah v. PP* [2000] 3 CLJ 289). Dalam *Dato' Mokhtar Hashim & Anor v. PP* [1983] 2 CLJ 10; [1983] CLJ (Rep) 101 di ms 113 Mahkamah Persekutuan menyatakan:

The Privy Council said in *Caldeira v. Gray* that the functions of an appellate court, when dealing with a question of fact, and a question of fact in which questions of credibility are involved, are limited in their character and scope, and that in an appeal from a decision of a trial judge based on his opinion of the trustworthiness of witnesses whom he has seen, an appellate court must in order to reverse, not merely entertain doubts whether the decision below is right but be convinced that it is wrong.

A Begitulah juga kedudukannya dalam kes ini. Setelah menimbangkan sendiri dengan teliti keterangan yang ada dalam rekod rayuan kes ini, kami memutuskan bahawa YA Hakim bicara telah membuat keputusan yang betul apabila beliau mendapati Aszahaddi bersalah dan mensabitkannya atas kesalahan mengedar dadah berbahaya,
B iaitu 4,562 gram cannabis.

[32] Oleh itu rayuan Aszahaddi ditolak. Sabitan dan hukuman mati terhadapnya dikekalkan.

C

D

E

F

G

H

I